

ΑΙ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΑΙ.

ΔΙΗΓΗΜΑ

Α'.

Ο Κῶμος.

Ἦταν ἐσπέρα φθινοπώρου, γαληνιαία καὶ χλιαρά καθ' ἣν ἡ ἀνεπαίσθητος πνοή τοῦ ζεφύρου ἀποσπῶσα κατὰ μυριάδας τὰ φύλλα ἀπὸ τῶν δένδρων ἐκάλυπτε διὰ τούτων πενήθιμος τὴν γῆν. Ἡ σελήνη ἔμενε κεκαλυμμένη ὑπὸ τὰ νέφη ὥσπερ πενήθορος διὰ τὴν ἀποχαιρετῶσαν τὴν φύσιν φαιδρότητα· οὐδεὶς ἤχος ἠκούετο ἐκτὸς τοῦ μονοτόνου καὶ λυπροῦ ἁσματος τοῦ κοσσύφου καὶ τοῦ ἡδέος ψιθυρισμοῦ παραπλησίον τινὸς ῥυακος. Τὰ φῶτα τῶν οἰκιῶν εἶχαν σβύσει, τὸ πᾶν ὑπνωττεν, ἡ ὥρα ἦν μία μετὰ τὸ μεσονύκτιον. . . Ὡρα σοδάρᾳ καὶ ἐπίσημος τῷ ὄντι, μόνη ὥρα καθ' ἣν ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ θαυμάσῃ τὰ ἔργα τοῦ πλάστου, μόνη ὥρα καθ' ἣν ἡ ψυχὴ ἡρεμὸς καὶ ἀτάραχος, δύναται ν' ἀναπνεύσῃ τὰ τελευταῖα ἐκεῖνα ἀρώματα δι' ὧν τὸ ἀναχωροῦν θέρος κοτυσε τὴν φθισιῶσαν φύσιν.

Αἶφνης, τὰ κατὰ γῆς φύλλα ἔτριζαν πιεζόμενα, βήματα βραδέως χωροῦντα ἠκούσθησαν, σκιὰ δέ τις ἀμφίβολος διήλθε διὰ μέσου τῶν δένδρων. Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἡ σελήνη ἀπαλλαχθεῖσα τοῦ νεφελώδους μανδύου τῆς ἐφώτισε τὰ περίε, εἰς τὴν ὥρᾳν δὲ αὐτῆς λάμψιν ἐφάνισαν τὰ χαρακτηριστικὰ νεανίου εἰκοσαετοῦς μόλις, κεκυφίᾳ βαίνοντος τὴν κεφαλὴν. Μετὰ παρέλευσιν τινῶν λεπτῶν ὁ νεανίας ἐξαγαγὼν κιθάραν ὑπὸ τὸν εὐρύν μανδύαν τοῦ ἐκάθησεν ἐπὶ λιθίνου τινὸς ἐδωλίου. Καὶ ἡ πνοὴ τοῦ ζεφύρου καὶ τὸ μονότονον τοῦ κοσσύφου ἄσμα ἐσίγησαν ὡς ἐν ἀκρασθῶσιν, μόνος δὲ ὁ ῥυαξ ἐξηκολούθει τὸν τερψίθυμον μυρμηκισμόν του. Μετ' οὐ πολὺ ἡδύφθογγον προανάκρουσμα τοῦ μουσικοῦ ὀργάνου ἀντήχησεν, τὰ δάκτυλα τοῦ νεανίου πυρέσσοντα διέτρεξαν τὰς χορδὰς τῆς κιθάρας, φωνὴ δὲ λιγυρά, μελαγχολικὴ, θρηνηδὴς, ἐβάλλε τὸ ἀκόλυτον ἄσμα.

Τ' οὐρανοῦ οἱ ἀταριθμητοὶ λύχνοι,
Ὅλοι ἀνάβουν καὶ λάμπουν μὲ χάρι,
Καὶ σεμνὸ προχωρεῖ τὸ φεγγάρι
Καὶ τ' ὠραῖόν σου πρόσωπον δείχνει!

Πρὶν ἔτι τελειώσῃ τὴν πρώτην στροφὴν, τὸ παράθυρον μιᾶς ἀπέναντι οἰκίας ἠνεώχθη ἀφορητῇ, κεφαλὴ τις ἐπρόβαλλεν, γυναικεῖα δὲ τις φωνὴ ἔκραξε σιγανῶς πρὸς τὸν φάλτην:

— Δι' ἀγάπην θεοῦ! Μιχαὴλ, σιωπά! ἡ μήτηρ μου εἶναι ἐξυπνός, ἀναχώρησον, φίλε μου, σὲ καθικετεύω! Τὸ

παράθυρον ἐκλείσθη ἐκ νέου ὁ δὲ νεανίας βαρέως στενάξας κατὰ κρύψας ἐκ νέου τὴν κιθάραν ὑπὸ τὸν μανδύαν του, ἐγείνεν ἄφαντος ὥπιστα τῶν δένδρων.

Β'.

Ἡ οἰκογένεια Κ. . . .

Ἡ σκηνὴ ἦν ἀνωτέρω διηγήθημεν συνέβαινεν εἰς χωρίον τι τῆς Κωνσταντινουπόλεως παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Βοσπόρου κείμενον. Ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ ἔζη πρὸ ἱκανῶν ἐτῶν οἰκογένεια εἰς τὴν μέσσην τάξιν τῆς κοινωνίας ἀνήκουσα. Ἡ οἰκογένεια αὕτη οὐχὶ μόνον τὸ θέρος ἀλλὰ καὶ τὸν χειμῶνα ἀκόμη διέμενεν ἐν ἐξοχῇ. Πολλὰ ἐλέγαντο περὶ τούτου, ὅτι δῆθεν τὸ πολυδάπανον τῆς ζωῆς ἐν τῇ Πόλει ἠνάγκαζε τὴν οἰκογένειαν Κ. νὰ παραχειμαζῇ ἐν ἀγροτικῇ κατοικίᾳ, τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι ἡ ἀνάμνησις τοῦ αἰώρου θανάτου τοῦ συζύγου τῆς Κυρίας Κ. τελευτήσαντος ἐν Πέρᾳ δεκαπέντε ἔτη πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς διηγήσεώς μας, ἐκράτει αὐτὴν ἀπομακρυσμένην ἀπὸ τοῦ ὀλεθρίου μέρους ἐνθα ἔκειτο ὁ προσφιλέτης τῆς Ἀντωνίας.

Τέσσαρα ἄτομα ἐσχημάτιζον τὴν οἰκογένειαν αὐτὴν καὶ τέσσαρες διάφοροι χαρακτῆρες ὑπῆρχον ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ.

Ἡ κυρία Κ. φιλόστοργος μέχρι τοῦ ὑπερτάτου βαθμοῦ πρὸς τὰς θυγατέρας τῆς ἤθελεν θυσιάσει τὰ πάντα ὑπὲρ αὐτῶν ἤθελε συντέμνει τὰ ἔτη τοῦ βίου τῆς ὅπως χαρίσει στιγμὰς εἰς αὐτάς. Ἡ ἄκρα ὅμως αὕτη φιλοστοργία ὤθει αὐτὴν πολλάκις εἰς λάθη μέγιστα ἅπερ δὲν ἠνέκει. Ἦρκει, αἱ θυγατέρες τῆς νὰ ὦσιν εὐδαίμονες, ἀδιάφορον ὅμως πῶς καὶ τινὲ τρόπον. Ἦγνόει, ἡ τάλαινα, ὅτι αἱ πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν ἄγουσαι ὁδοὶ εἰσὶ τόσῃ πολυπληθεῖς καὶ ὁμοιάζουσι τόσῃ μετὰ τῶν πρὸς τὴν δυστυχίαν φερουσῶν ὥστε πολλάκις ἐκλαμβάνει τις τὰς μὲν διὰ τὰ δέ. Γυνὴ μὴ σπουδάσασα ἀρκούντως τὸν κόσμον καὶ τὴν πολυκύμαντον αὐτὴν κοινωνίαν, ὡς ἀρμόζει εἰς γυναῖκα εἰς ἣν τρυφερῶν ψυχῶν ἀγωγὴ εἶναι ἐνεπιστευμένη, ἐνόμιζεν ἄφατον εὐδαιμονίαν τὸ ἐπὶ τῶν κοραλλίνων χειλέων τῶν θυγατέρων τῆς ὀλισθαίνειν μειδίαιμα, καὶ δυστυχίαν μεγίστην τὸ ἀπὸ τῶν μελαίνων ὀφθαλμῶν των κυλίων δάκρυ. Καὶ ὅμως ποσάκις τὸ μειδίαιμα δὲν εἶναι ὁ ἄγγελος τῆς θλίψεως; Ποσάκις τὸ δάκρυ τῆς ἐσωτερικῆς εὐδαιμονίας δὲν εἶναι μάρτυς;

Ἡ μεγαλητέρα τῶν θυγατέρων τῆς κυρίας Κ. Χαρίκλεια τὸνομα, ἅμα εἰσελθοῦσα εἰς τὴν κοινωνίαν δὲν ἐπέβη εἰμὶ πῶς ν' ἀσφαλίσῃ τὸ μέλλον τῆς, πῶς ν' ἀπαλ-
λαχθῇ τῆς μητρικῆς ἐπιτηρήσεως. Ἐχθρὰ ἀσπονδὸς παντός ὑψηλοῦ αἰσθήματος ἐθεώρει τὸν ἔρωτα ὡς τὴν καταλληλο-

τέραν ὁδὸν ὅπως φθάσῃ εἰς τὸν προορισμὸν ἐκεῖνον τῶν νεανίδων, εἰς τὸν ὑμέναιον. Ἐρως ἄνευ ἐλπίδος ὑμεναίου ἦτο κατὰ τὴν Χαρίκλειαν γελοιωδέστατον πάθος, ποτὲ δὲ δὲν ἤθελεν ἐρχομῇ τινός ἂν πρῶτον δὲν ἦν βεβαία περὶ τῆς εὐτυχούς ἀποβάσεως τοῦ ἔρωτος αὐτῆς. Ἦν δηλαδὴ ὡς οἱ ἔμφορες ἐκεῖνοι ἔμποροι οἵτινες οὐδέποτε ἐπιλαμβάνονται ἐπιχειρήσεως ἂν μὴ πρῶτον ἀσφαλισθῶσι περὶ τῆς ἐπιτυχίας. Ὁ τρόπος οὗτος τοῦ σκέπτεσθαι εἶναι ἴσως κάλλιστος, ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ ἀνθρώπινος καρδιά δὲν ὑποτάσσεται εὐκόλως εἰς τὸν νοῦν. Ἡ κυρία Κ. ἐπεδοκίμαζε τὸ φρόνημα τοῦτο τῆς Χαρίκλειας, καὶ ἀνέπνευεν εὐλογίας εἰς τὸν Ὑψίστον ὅτι ἡ θυγάτηρ τῆς δὲν κατείχετο ὑπὸ τῆς ῥωμαϊκῆς ἐκείνης φαντασίας ἥτις τοσαῦτα θύμματα κατεδίβασεν ἁπλῶς εἰς τὸν τάφον.

Πολλὰ βλέμματα ἐρρίπτοντο ἐπὶ τῆς Χαρίκλειας ἥτις δὲν ἦτον ἐστερημένη καλλονῆς, πολλοὶ περιπαθεῖς λόγοι τῇ ἀπετεινόντο, ἀλλ' ἡ Χαρίκλεια ἐγέλα, ἐγέλα πάντοτε πλὴν, ἀλλοίμονον! ἐπέπρωτο μίαν ἡμέραν νὰ πληρώσῃ διὰ ποταμῶν δακρύων τοὺς γέλωτάς της!

Ἡ δευτερότοκος θυγάτηρ, Ἀγλαΐα τὸνομα, μόλις ἀριθμοῦσα δεκαπέντε ἔτη ἐπὶ τῆς δέλτου τοῦ βίου της, ἦτον ὅλως ἀντιθέτου χαρκατῆρος πρὸς τὴν ἀδελφὴν της. Ὁραιοτέρα ἐκείνης δὲν εἶχε τὰ χαμαιζήλα ἐκεῖνα αἰσθήματα τῆς Χαρίκλειας. Ψυχὴ εὐγενὴς καὶ γενναία ἐφαίνετο ὡς μὴ οὔσα τῆς ἐπιγείου ταύτης σφαίρας πλάσμα, τρυφερά ὡς τὸ μόλις ἀπὸ τὸν κάλυκα ἐξερχόμενον ῥόδον δὲν ἐφαίνετο ζῶσα εἰμὴ διὰ τῆς πρωϊνῆς δρόσου. Τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἐστερεῖτο μὲν τῶν ζωερῶν ἐκείνων χρωμάτων ἅπερ ἀποτελοῦσι τὴν ὡραιότητα τῶν νεανίδων, ἀλλὰ τὸ ὠσείδες μᾶλλον ἢ στρογγύλον πρόσωπον τῆς Ἀγλαΐας εἶχε ὠχρότητα τινὰ τόσῳ ἐπαγωγόν, τόσῳ θελκτικὴν, ὥστε ἤθελεν εἰπῇ τις ὅτι ἡ νεανὺς αὕτη κατερχομένη ἐπὶ τῆς πρόσκαιρου ταύτης διαμονῆς μὲς εἶχε φέρει μεθ' ἑαυτῆς καὶ ἰδίαν τινὰ καλλονὴν εἰς μόνην αὐτὴν ἀρμόζουσαν καὶ εἰς μόνην αὐτὴν ὑπάρχουσαν. Οἱ μεγάλοι ὁπωσοῦν ὀρθόκλημοι αὐτῆς, οἱ ὑπὸ πυκνῶν βλεφαρίδων σκιαζόμενοι ἦσαν μέλανες ὡς λίθοι γαγᾶτου, ὅτε δὲ ἐστρεφε αὐτοὺς πρὸς τινά, τοιαύτην ζωρότητα καὶ μελαγχολίαν ἐνέπνεον ὥστε πᾶς τις ἔμενε ὡσεὶ δεσμευμένος ὑπὸ τὸ βλέμμα της, ὅτι δὲ πάλιν ἐνευσεν χαμαὶ, τὸ πρόσωπόν της ὅλον τοιαύτην ἀγνότητα καὶ παρθενικὴν χάριν ἐλάμβανεν ὥστε ἡθάνετο τις τὸ αὐτὸ σέβας ὅπερ αἰσθάνεται παριστάμενος ἐνώπιον τῆς Θεομήτορος Παρθένου. Αἱ τοξοειδεῖς αὐτῆς ὄφρεις καθωραΐζον τὸ ἀγνὸν καὶ διαφανὲς μέτωπόν της, ἡ συμμετρικὴ αὐτῆς ῥίς παρίστανεν λαμπρὸν τοῦ Φειδίου ἐπινόημα, τὸ δὲ ἐπὶ τῶν λεπτῶν καὶ κοραλλίνων χειλέων της πλανώμενον αἰείποτε μειδίαμα καὶ ἡ μόλις μέχρι τῶν ὠμῶν της φθάνουσα στιλπνὴ καὶ μέλαινα κόμη, προσέθετον νεανικόν τι καὶ χαρίεν ἦθος εἰς τὴν τελεῖαν ταύτην καλλονήν.

Ἀποφεύγουσα τὴν συναναστροφὴν τῶν συνομηλίκων της, παρεδίδοτο πάντοτε εἰς τὴν ἀνάγνωσιν' πολλάκις ἡ κυρία Κ. εὔρεν αὐτὴν καθημένην εἰς τὸ παράθυρον πρὶν τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου καὶ ἀναγινώσκουσιν' τότε ἡ φιλόστοργος μήτηρ ἐπροχώρει ἀκροποδῆτι ἵνα ἴδῃ τί ἀναγινώσκει ἡ θυγάτηρ της. Τὸ ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς Ἀγλαΐας ἠνεωγμένον βιβλίον ἦτον ὁ Βύρων, ὁ Λαμαρτίνος, ὁ Σενιὲ ἢ ὁ Πετράρχας.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀδελφὸν τῆς κυρίας Κ. ἀρκεῖ νὰ εἰπωμεν ὅτι ὁ Κ. Θεόδωρος ἦτο ἐντιμὸς ἔμπορος, ἀγαθὸς συγγενὴς καὶ οὐδὲν πλέον.

Γ'.

Ο Μιχαήλ.

Ὁ ἀναγνώστης ἐπιθυμεῖ βεβαίως νὰ γνωρίσῃ τίς ἦτον ὁ νεανίας ἐκεῖνος ὃν εἰσήγαμεν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς διηγήσεώς μας. Ἵνα γνωρίσωμεν τὸν Μιχαήλ (οὕτως ὠνομάζετο ὁ νεανίας), ὀφείλωμεν νὰ ἀνατρέξωμεν τινὰ ἔτη πρὶν τῆς ἐνάρξεως τῆς παρούσης διηγήσεως.

Εἶναι ἐσπέρα χειμῶνος. Ἐνδὸν οἰκίας πενιχρᾶς, ἥς τὰ παράθυρα καλύπτονται διὰ χάρτου ἀντὶ δι' ὕλου καὶ τῆς ὁποίας ἡ διάτρητος ὀροφὴ δίδει εἰσοδὸν εἰς τὴν καταπίπτουσαν χιόνι, κεῖται ἐπὶ ἀχυρῆς κλίνης γυνὴ ἰσχνὴ ἢ φωτίζει ὁ τρεμοσδύνων λύχνος ὁ πρὸ τῆς εἰκόνος τῆς Θεοτόκου ἀνηρτημένος. Πλησίον αὐτῆς, κλίνεται ἑτέρα γυνὴ ἐξελκοντούτις τὴν ἡλικίαν' σιωπὴ ἄκρα ἐπικρατεῖ ἐν τῷ δωματίῳ διακοπτομένη ἐνίοτε ὑπὸ ὀδυνηρῶν κραυγῶν ἃς ἐκβάλλει ἡ ἐπὶ τῆς κλίνης νοσοῦσα, εἰς ἐκάστην δὲ κραυγὴν ἡ γραῖα τύπτουσα διὰ τῶν χειρῶν τὸ μέτωπον ἀνακραῖζει. — Κατάρ! Κατάρ!

Καὶ πάλιν ἡ αὐτὴ ἐπανακάμπτει, σιγὴ καὶ πάλιν. — Κατάρ! . . . Κατάρ! ἀκούεται.

Δι' ὀλίγων λέξεων, εἰς τὰς ὁποίας ὁμῶς τρομερὸν θέλει κατοπτρισθῇ δρᾶμα καὶ εἰς τὰς ὁποίας πληγὴ ἀνίατος τῆς κοινωνίας θέλει κταφανεῖ, δι' ὀλίγων λέξεων, λέγομεν, θέλομεν ἐκθέσει τὰ τὰς δύο ἐκεῖνας γυναῖκας τὰ τὰ δύο ἐκεῖνα φάσματα ἀφορώντα.

Ἡ ἐπὶ τῆς κλίνης γυνὴ εἶναι ἡ Αἰκατερίνη, ἡ πλησίον αὐτῆς καθημένη εἶναι ἡ μήτηρ της.

Ἡ Αἰκατερίνη εἶχεν ὑπάρξει ποτὲ ὡραία, ἔσχε καὶ αὐτὴ τὴν δεκαοκταετῇ της ἡλικίαν, ἔσχε καὶ αὐτὴ μαύρους καὶ ὡραίους ὀφθαλμούς, πλὴν φεῦ! Ἡ καλλονὴ της ἐμκράνθη ὡς κατασυντριβὴν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ῥόδον τὰ ἔτη τοῦ βίου της ἐπεσπρευθῆσαν ταχέως, ρυτίδες ἐχαράχθησαν ἁπλῶς ἐπὶ τοῦ μετώπου της, καὶ οἱ γλυκαῖς ὀφθαλμοὶ της ἡμαυρώθησαν ὑπὸ τῶν δακρύων. Ἡ Αἰκατερίνη εἶχεν ὑπάρξει τιμιωτάτη ἀλλ' εἶχεν ὑπάρξει καὶ πτωχή. . . Ἡ Αἰκατερίνη ἦτον ἀθῶα ἀλλὰ τὴν ἠπάτησαν. Ἐζήτησε ν' ἀπολαύσῃ τὸν ἄρτον της ἀλλ' ἀπέλεσε τὸ τιμιωδέστερον καὶ μόνον κτῆμα της, τὴν τιμὴν της!

Εἰσελθοῦσα μόλις δεκαεξαετής ὑπηρέτρια παρὰ τῷ Κ. Δ. ὤφειλε ν' ἀντιπαλαίσῃ καθ' ὅλων ἐκείνων τῶν ραδιουργιῶν, ὥφειλε νὰ προφυλάξῃ ἐαυτὴν ἀφ' ὅλων ἐκείνων τῶν παγίδων ἃς αἱ μοχθηραὶ ἐκείναι ψυχαὶ βάλλουσιν εἰς ἐνέργειαν πρὸς ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν τῶν. Οὐδὲν ἄλλο ὄπλον εἶχε ν' ἀντιτάξῃ ἢ δυστυχὲς Αἰκατερίνη κατὰ τῶν δολιοστητῶν τοῦ Κ. Δ. εἰμὴ τὴν ἀθωότητά της. Ὅπλον εὐγενές, ὥραϊον τῷ ὄντι, ἀλλὰ καὶ λίαν ἀσθενές πρὸς τούτοις. Ὁ Κ. Δ. ἦτο ἀγαυός, ἦτο πλούσιος, ὑπεσχέθη τῇ Αἰκατερίνῃ ὅτι θὰ τὴν λάβῃ σύζυγόν του, ἡ ἀθῶα κόρη ἐπίστευσεν καὶ ἠπατήθη.

Ἡδὴ ὥχρὰ καὶ ἐπιθανάτιος κεῖται ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ τοκετοῦ καταρωμένη τὴν στιγμὴν τῆς γεννήσεως της.

Ὁ Κ. Δ. ἠδύνατο βεβαίως νὰ μετριάσῃ τὰς ὁδύνας, ν' ἀνακουφίσῃ τὰ δεινὰ τῆς ἀπατηθείσης διὰ μυρίων μέσων ἀλλ' ὁ Κ. Δ. ἦτο ἐξ ἐκείνων τῶν μοχθηρῶν ἀνθρώπων οἵτινες ἀρπάζουσι καὶ δὲν δίδουσι, ἀτιμάζουσι καὶ λησμονοῦν, ὡς λησμονεῖ ὁ διαβάτης τὴν ἐσπέραν ὅπερ τὴν πρωΐαν κατεσύντριψεν ὑπὸ τὸν πόδα τοῦ ἀνθός.

Αἰφνης κρυγὴ ὀξεῖα καὶ ὀδυνηρὰ ἠκούσθη, ὁμοία ἐκείνης ἣν ἡ γυνὴ ἐκβάλλει ὅτε εἰς τὸ τρικυμιῶδες πέλαγος τοῦ βίου νέον καὶ ἀσθενὲς ἀκάτιον ἀναφαίνεται, ὅτε εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ζωῆς νέος προβαίνει διαβάτης, ὅτε εἰς τὰς ἰδιοτροπίας τῆς Εἰμαρμένης νέον προσφέρεται θῦμα.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ὃ πρὸ τῆς Παναγίας λύχνος ἐσβέσθη ἔνεκα ἐλλείψεως ἐλαίου καὶ σκότος τρομερὸν καὶ ἀπαίσιον ἐκάλυψε τὸν θάλαμον ὡς πρῶτος οἰωνὸς ἐπὶ τοῦ βίου τοῦ νεογεννήτου τέκνου. Τὸ εἰς τὸ σκότος γεννηθὲν τὸ εἰς τὸ σκότος αὐξήθην καὶ τὸ εἰς τὸ σκότος ζῶν τέκνον ἦτον ὁ Μιχαήλ.

Παρακατιὸν θέλομεν ἶδει τὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν αὐτοῦ ἀφορῶντα.

(ἔπεται συνέχεια.)

ΝΑΥΑΓΙΟΝ

ΠΑΡΑ ΤΑΣ ΑΚΤΑΣ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Ἐπιστολὴ τις μὲ προσεκάλει νὰ ἐμφανισθῶ ἀνευ ἀναβολῆς εἰς Ἑλ-Ἀρόν, καὶ ἡ ἀμυχανία μου ἦν ὑπέρμετρος, διότι τὸ ἐκτελοῦν τὴν ὑπηρεσίαν τῆς παραλίας ταύτης ἀτμόπλοον ἐμελλε νὰ διέλθῃ μετὰ δέκα ἡμέρας. Καὶ εἰ μὲν εὐρισκόμεν εἰς λιμένα ὅπως οὖν πολὺπλοον, εὐκόλως ἠδυνάμην νὰ ἐκτελέσω τὴν πάροδόν μου δι' ἐμπορικοῦ πλοίου, ἀλλὰ τὴν ἐλπίδα ταύτην δὲν ἠδυνάμην νὰ τρέφω

ἐν Βουγία, ἣν σπανιώτατα σκάφη τινὰ ἐπισκέπτοντο. Καὶ οὕτω δὲ, ἀπεφάσισα νὰ κατέλθω μέχρι τῆς παραλίας ὅπως πληροφορηθῶ ἂν ὀριστικῶς ἐμελλον νὰ περιμένω τὴν ἔλευσιν τοῦ ταχυδρόμου.

Κατερχόμενος τὴν ὁδὸν ἢ μᾶλλον τὸ κάταντες λιθόστρωτον ὅπερ ἔφερεν εἰς τὴν παραλίαν ἡσθάνθην ὀπισθεν χεῖρα τύπτουσάν με οἰκιακῶς ἐπὶ τοῦ ὤμου.

— Καλὴ μέρα! πῶς ἔχεις; μὲ ἠρώτησε μεριδιὸν μέγας τις μαῦρος, μεθ' οὗ μῆνας τινὰς πρότερον εἶχον πολλάκις ταξιδεύσει.

— Εἶσαι σὺ, Μουσσᾶ; καὶ πρὸ τίνος καιροῦ εὐρίσκεσαι ἐν Βουγία;

— Πρὸ ἁκτῶ ἡμερῶν· ἀλλ' αὔριον τὴν πρωΐαν θέλω μὲν ἀποπλεύσει.

— Ἀ!... δὲν παρετήρησα τὴν ὁλκάδα σου ἐν τῷ λιμένι.

Ὁ μαῦρος ἐξέφερε βαθύν στεναγμὸν καὶ προσέθεσε·

— Ἡ Ἑλ-Ρεσοῦλ δὲν ὑπάρχει πλέον, τὰ λυσομανῆ κύματα τοῦ ἀκρωτηρίου Ματιροῦ, κατεβρόχθισαν τὸ ξύλινον σῶμά της.

— Τάλαν Μουσσᾶ! Καὶ ἠναγκάστῃς λοιπὸν ν' ἀγοράσῃς ἑτέραν...

— Καὶ πῶς; δὲν εἶχον οὔτε λεπτὸν ὅτ' ἐπανήλθον εἰς Δῆλον.

— Ἀλλ' αὔριον ἀναχωρεῖς, ὡς μοι εἶπες.

— Ἀληθῶς· ἐπὶ τοῦ δρόμου τοῦ Ἀγία Μαρία τοῦ Πάθου, διοικουμένου ὑπὸ τοῦ Νεαπολιτάνου ναυκλήρου Ἰωσήφ.

— Καὶ ποῦ θέλεις διευθυνθῇ;

— Ἐχομεν φορτίον οἴνου διὰ Στόραν.

— Ἀπέρχουσαι λοιπὸν εἰς Στόραν; ἐκράύγασα. Καὶ σοχάζουσαι ὅτι ὁ ναύκληρος ἤθελε συγκατατεθῇ νὰ συμπεριλάβῃ καὶ τινὰ ἐπιβάτην;

— Μάλιστα, πρὸ πάντων ἂν πληρώνη καλῶς, διότι ὁ Ἰταλὸς οὗτος ἔχει πολλὴν ὀρεξιν λεπτῶν.

— Ὁδήγησόν με λοιπὸν παρ' αὐτῷ.

Καταβάντες τὸ λιθόστρωτον ἐφθάσαμεν ἐντὸς ὀλίγου πλησίον μικροῦ ἐφολκίου, ὅπερ εἰς λεπτά τινα μᾶς ἔφερεν εἰς τὴν Ἀγίαν Μαρίαν τοῦ Πάθου. Μετρίως ἐθέλχθη ἐκ τῆς θεᾶς τοῦ εὐτελοῦς τούτου πλοιαρίου, ὅπερ, σχήματος ὃν λίαν ἀποτόμου, καὶ χωρητικότητος οὐχὶ μείζονος τῶν 25 τόνων, τόσῳ ἦν ἐμπροσφαγμένον, ὥστε οἱ πῖθοι τῶν οἴνων ὑπερέβαινον καθ' ἓν πλήρες ἡμίμετρον τὰ ἑκατέρωθεν παραβόματα. Ὑπτιος ἐπὶ παλαιᾷς προβατείας μηλωτῆς, καὶ τὸν συνήθη πῖλον τῶν ναυτῶν τῆς Μεσογείου φέρων, ὁ Ἰωσήφ ἐκάπνιζε νωχελῶς.

— Αἱ! ναύκληρε! ἰδοὺ εἰς ἐπιβάτης διὰ Στόραν· θέλεις νὰ ἐπιβιβάσῃ; ἠρώτησεν ὁ μαῦρος προσπελάζων τὸ ἐφολκίον καὶ προσκαλὼν με νὰ μεταβῶ εἰς τὸ πλοῖον.